

РЕШЕНИЕ

№ 2635

гр. София, 22.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Миглена Недева

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **11929** по описа за **2013** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от процесуален представител на председателя на Комисията за регулиране на съобщенията, против Решение от 26.06.2013 г., постановено по НАХД № 11999/2012 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 12^{-ти} състав. Със съдебното решение е отменено издаденото от касатора Наказателно постановление № 301/09.11.2011 г., с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция”, в размер на 500 лева, на основание чл. 105в от Закона за пощенските услуги, за нарушаване разпоредбата на чл. 18, ал. 2 от Наредба № 6 от 20.11.2003 г. за изискванията за пощенската сигурност – неуведомяване на компетентните органи на МВР, в 15-дневен срок от издаването на удостоверение за регистрация, за започване на процедура по съгласуване на изискванията за необходимите технически устройства и софтуер.

Касаторът, с изложените в жалбата доводи определя решението на СРС като неправилно - касационно основание, по смисъла на чл. 348, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 НПК. В съдебното заседание не е представляван.

Ответникът, чрез упълномощен адвокат оспорва касационната жалба. Предварително е представил и писмен отговор на жалбата.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като прецени приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. По същество е неоснователна.

К. съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението (чл. 218, ал. 1 АПК), но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

За да отмени наказателното постановление въззивният съд е приел, че АУАН е съставен след изтичане на предвидения с чл. 34, ал. 1, изр. второ ЗАНН едногодишен за образуване на административнонаказателното производство.

Въззивно решение е правилно.

Според разпоредбата на чл. 34, ал. 1, изречение второ ЗАНН, административнонаказателното производство не се образува, а образуваното се прекратява, ако: не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Първата хипотеза касае нарушителя, извършил административно нарушение (арг. от т. 2 от мотивите на ТР № 48/28.12.1981г. на ОСНК по т.д. № 48/1981г.), а втората ограничава срока на издирването му до една година, след изтичането на който се преклудира възможността да бъде съставен АУАН, поставящ началото на административнонаказателното производство. Освен че, считано от 19.11.2009 г. (денят, следващ 15-дневният срок за изпълнение на задължението по чл. 18, ал. 2 от Наредба № 6 от 20.11.2003 г.), до 09.05.201 г. (датата на съставяне на процесния АУАН) е изтекъл едногодишният срок по чл. 34, ал. 1, изр. второ ЗАНН, налице са и други основания за квалифициране на наказателното постановление като незаконосъобразно. В същото не е посочена дата на извършване на нарушението, а само датата, на която контролиращите органи са установили неизпълнение на задължението по чл. 18, ал. 2 от цитираната наредба. Непосочването на дата на извършване на нарушението винаги представлява съществено нарушаване на установените в ЗАНН процесуални правила, тъй като пречат възможността за контрол относно законосъобразното ангажиране на отговорността, вкл. контрол относно давностните срокове.

Разпоредбата на чл. 11 ЗАНН указва, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита да се прилагат нормите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в ЗАНН не се предвижда друго. Тъй като в ЗАНН липсват изрични норми, уреждащи въпросите на погасителната давност по отношение на издадени наказателни постановления, субсидиарно приложение следва да намери чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, в редакцията, преди нормата да бъде изменена (ДВ, брой 26/2010 г.). К. съд счита, че погасителната давност е приложима и по отношение извършителите на административни нарушения, тъй като е недопустимо тези субекти на нарушения да бъдат поставяни в по-неблагоприятно положение от лицата, извършили

престъпления, по смисъла на чл. 9, ал. 1 НК.

Според нормата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на две години, в случаите, извън хипотезите по т. т. 1, 2, 3, 4 на същия текст. След изменението (в сила от 06.04.2010 г.) думата „две” (години) е заменена с „три”, с оглед на което се променя и срокът по чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК - от три години, на четири години и половина. За процесния случай обаче е приложима по – благоприятната за наказаното лице разпоредба, по аргумент и от чл. 3, ал. 2 ЗАНН, тъй като се касае за материалноправна норма, и датата на извършване на нарушението е преди 06.04.2010 г. Разпоредбата на чл. 81, ал. 2 НК постановява, че давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, а след свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. На основание чл. 81, ал. 3 НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора двегодишният (преди изменението, ДВ, брой 26/2010 г.) срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК. Следователно, до 06.04.2010 г. (преди изменението, ДВ, брой 26/2010 г.) срокът на определената по този начин абсолютна давност е три години. В процесния случай нарушението, за което е ангажирана отговорността е било извършено на 19.11.2009 г. (първият ден след изтичането на 15-дневния срок по чл. 18, ал. 2 от наредбата) и тригодишният давностен срок, считано от тази дата е изтекъл съответно на 19.11.2012 г. - преди постановяване на оспореното съдебно решение на СРС. С изтичането на тригодишния давностен срок, предвиден в чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК е погасена административнонаказателната отговорност на [фирма]. По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН Административен съд София - град, V^{-ти} касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 26.06.2013 г. на Софийския районен съд, НО, 12^{-ти} състав, по НАХД № 11999/2012 г.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.